

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Emmekö me kaikki ole kerjäläisiä?

Olimmepa rikkaita tai köyhiä, meidän pitää tehdä se, minkä voimme, kun muut tarvitsevat apua.

Miten hieno uusi elementti on otettu käyttöön yleiskonferenssiformaatissamme. Bien hecho, Eduardo.

Maallisen palvelutyönsä hätkähdyttävimmäksi osoittautuneella hetkellä Jeesus nousi seisomaan kotisynagogassaan Nasaretissa ja luki nämä Jesajan profetoimat ja Luukkaan evankeliumiin tallennetut sanat: ”Herran henki on minun ylläni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, julistamaan vangituille vapautusta ja – päästämään sorretut vapauteen.”¹

Näin Vapahtaja ilmoitti ensimmäisen kerran julkisesti messiaanisesta palvelutyöstään. Mutta tämä jae teki myös selväksi, että kun Jeesus kulkisi kohti ääretöntä sovitushiriaa ja ylösnousemustaan, Hänen tärkein ja ensisijainen messiaaninen velvollisuutensa olisi siunata köyhiä, myös hengessään köyhiä.

Palvelutyönsä alusta lähtien Jeesus rakasti köyhiä ja vähäosaisia poikkeuksellisella tavalla. Hän syntyi kahden sellaisen kotiin ja varttui paljon useamman sellaisen keskuudessa. Emme tiedä Hänen ajallisen elämänsä

kaikkia yksityiskohtia, mutta Hän sanoi kerran: ”Ketuilla on luolansa ja – linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi.”² Ilmeisesti taivaan ja maan ja kaiken niissä olevan Luoja³ oli koditon ainakin aikuiselämässään.

Kautta historian köyhyys on ollut yksi ihmiskunnan suurimmista ja laajimmalle levinneistä haasteista. Sen silmiinpistävä vero on yleensä fyysinen, mutta ne hengelliset ja emotionaaliset vauriot, joita se voi aiheuttaa, saattavat olla vieläkin heikentävämpiä. Oli miten tahansa, suuri Lunastaja ei ole esittänyt meille pysyvämpää kutsua kuin että Hänen kanssaan poistaisimme ihmisiltä tämän kuorman. Jehovana Hän sanoi tuomitsevansa Israelin huoneen ankarasti, koska ”[tarvitsevien] omasta te olette koonneet omaisuutenne.

Millä oikeudella”, Hän huudahti, ”te ruhjotte minun kansaani, iskette köyhiä vasten kasvoja?”⁴

Sananlaskujen kirjoittaja teki asian kirpaisevan selväksi: ”Joka heikkoa sortaa, herjaa hänen Luojaansa”, ja ”joka sulkee korvansa köyhän pyynnöltä, joutuu itse pyytämään saamatta vastausta”.⁵

Meidän aikanamme Jeesuksen Kristuksen palautettu kirkko ei ollut vielä nähnyt ensimmäistä vuosipäiväänsä, kun Herra antoi jäsenille käskyn ”huolehtia köyhistä ja tarvitsevista ja antaa heille apua, niin etteivät he kärsi”⁶. Huomatkaa tuon kohdan määräävä sävy – *etteivät he kärsi*. Antaessaan tällaisen käskyn Jumala on hyvin vakavissaan.

Kun ajattelemme valtavaa haastetta tarttua maailmassa vallitsevaan epäoikeudenmukaisuuteen, niin mitä yksi ihminen voi tehdä? Mestari itse on antanut vastauksen. Kun Maria voiteli Jeesuksen pään kalliilla hautaamista varten tarkoitettulla öljyllä ennen kuin Jeesus kavallettiin ja ristiinnaulittiin, Juudas Iskariot vastusti tätä tuhlaavaisuutta ja moitti häntä.⁷

Jeesus sanoi:

”Miksi te pahoitatte hänen mielensä? Hän teki minulle hyvän teon. – –

Hän teki minke voi.”⁸

”Hän teki minke voi!” Mikä ytimekäs ohje! Kerran eräs toimittaja kyseenalaisti Kalkutassa vaikuttaneen äiti Teresan omaksuman toivottoman tehtävän pelastaa sen kaupungin puutteenalaiset. Toimittaja sanoi, että tilastollisesti katsottuna äiti Teresa ei ollut saanut aikaan yhtään mitään. Tuo merkittävä pieni nainen huomautti kipakasti, että hänen työssään oli kyse rakkaudesta, ei tilastoista. Vaikka valtava määrä ihmisiä oli hänen *tavoittamattomissaan*, hän sanoi voivansa pitää käskyn rakastaa Jumalaa ja lähimmäistään palvelemalla niitä, jotka olivat hänen *tavoitettavissaan*, niillä resursseilla, joita hänellä oli. Eräessä toisessa tilanteessa hän sanoi: ”Se, mitä teemme, on vain pisara valtameressä, mutta jos me emme tekisi sitä, valtameri olisi yhtä pisaraa pienempi.”⁹ Toimittaja päätyi vakavana siihen tulokseen, että kristillisyyden ei selvästikään ole tilastollinen

hanke. Hän järkeili, että jos taivaassa iloitaan enemmän yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestäyhdeksästä, jotka eivät ole parannuksen tarpeessa, niin ilmeisesti Jumala ei ole kovin kiinnostunut prosenteista.¹⁰

Kuinka siis voisimme tehdä sen minkä voimme?

Ensinnäkin voimme, kuten kuningas Benjamin opetti, alkaa olla anteliaampia ja lakata ajattelemasta, että köyhät ovat itse aiheuttaneet kurjuutensa. Ehkäpä jotkut *ovat* aiheuttaneet omat vaikeutensa, mutta eivätkö muutkin meistä tee täsmälleen samoin? Eikö juuri siksi tämä myötätuntainen hallitsija kysykin: ”Emmekö me kaikki ole kerjäläisiä?”¹¹ Emmekö me kaikki tarvitse apua ja toivoa ja vastauksia rukouksiimme? Emmekö me kaikki ano anteeksiantoa virheistä, joita olemme tehneet, ja ongelmista, joita olemme aiheuttaneet? Emmekö me kaikki pyydä hartaasti, että armo hyvittäisi heikkoutemme, että laupeus voittaisi oikeudenmukaisuuden ainakin meidän tapauksessamme? Onko mikään ihme, että kuningas Benjamin sanoo meidän *saavan* syntimme anteeksi rukoilemalla sitä Jumalalta, joka vastaa myötätuntoisesti, mutta me *säilytämme* syntiemme anteeksiannon kohtelemalla myötätuntoisesti köyhiä, jotka pyytävät meiltä apua.¹²

Sen lisäksi että toimimme laupiaasti apua tarvitsevien hyväksi, meidän tulee myös rukoilla heidän puolestaan. Ryhmä soramilaisia, joita muut heidän seurakuntalaisensa pitivät ”saastaisina” ja ”kuonana” – ne ovat pyhien kirjoitusten kohdan sanoja – käännyttiin pois heidän rukoushuoneistaan heidän ”vaatetuksensa karkeuden tähden”. He olivat Mormonin sanojen mukaan ”köyhiä, mitä tulee maailman tavaroihin, ja – – myös sydämeltään köyhiä”¹³ – kaksi olotilaa, jotka miltei aina kulkevat käsi kädessä. Lähetyssear-naajatoverit Alma ja Amulek vastaavat tuohon nukkavierusti pukeutuneiden moittittavaan torjumiseen kertomalla heille, että eväsivätpä muut heiltä mitä oikeuksia hyvänsä, he voivat aina rukoilla – kedoillaan ja taloissaan, perheessään ja sydämessään.¹⁴

Mutta sitten Amulek sanoo juuri tälle ryhmälle, joka oli käännytetty pois: ”Jos *te* [rukoiltuanne] käännytätte pois tarvitsevat ja alastomat ettekä käy sairaiden ja ahdistettujen luona ja anna omaisuudestanne, *jos teillä on [sitä]*, niille, jotka tarvitsevat – minä sanon *teille*: – – teidän rukouksenne on turha eikä teitä mitään hyödytä, ja te olette kuin tekopyhät, jotka kieltävät uskon.”¹⁵ Mikä uskomaton muistuttaja, että olimmepa rikkaita *tai* köyhiä, meidän pitää tehdä se, minkä voimme, kun muut tarvitsevat apua.

Ettei minua syytettäisi siitä, että ehdotan idealistisia, maailmanlaajuisia yhteiskunnallisia ohjelmia tai kannatan kerjäämistä kasvuelinkeinona, vakuutan teille, että kunnioitan ahkeruuden, säästäväisyyden, omavaraisuuden ja tavoitteellisuuden periaatteita yhtä lujasti kuin kuka tahansa ihminen. Meidän odotetaan aina auttavan itseämme, ennen kuin pyydämme apua muilta. En myöskään tiedä tarkalleen, kuinka kunkin teistä pitäisi täyttää velvoitteensa niitä kohtaan, jotka eivät aina auta tai voi auttaa itseään. Mutta tiedän, että Jumala tietää, ja Hän auttaa teitä ja opastaa teitä opetuslapsuuden myötätuntoa osoittavissa teoissa, jos tunnollisesti haluatte ja rukoilette ja etsitte keinoja pitää käskyn, jonka Hän on antanut meille yhä uudelleen.

Huomaatte, että puhun tässä vaikeista yhteiskunnallisista tarpeista, jotka ulottuvat paljon laajempaan joukkoon kuin kirkon jäsenet. Onneksi Herran tapa auttaa omiamme on helpompi: kaikkien, jotka fyysisesti kykenevät, odotetaan noudattavan paaston lakia. Jesaja kirjoitti:

”Toisenlaista paastoa minä odotan: että – –

murrat leipää nälkäiselle, avaat kotisi kodittomalle, vaatetat alastoman, kun hänet näet, – – irrotat ikeen hihnat ja vapautat sorretut.”¹⁶

Todistan sekä hengellisistä että ajallisista ihmeistä, joita saavat ne, jotka elävät paaston lain mukaan. Todistan ihmeistä, joita olen itse kokenut. Todellakin, kuten Jesaja kirjoitti, olen paastotessani huutanut apua useammin kuin kerran, ja Jumala on todella vastannut: ”Tässä minä olen.”¹⁷ Pitäkää arvossa tuota pyhää etuoikeutta vähintään kerran kuukaudessa ja olkaa paastouhreissanne ja muissa lahjoituksissanne humanitaariseen apuun, koulutukseen ja lähetystyöhön niin anteliaita kuin olosuhteet sallivat. Lupaen, että Jumala on antelias teille, ja ne, jotka saavat teiltä apua, siunaavat ikuisesti nimeänne. Viime vuonna autettiin yli 750 000:ta kirkon jäsentä paastouhriavulla, jonka välittivät eteenpäin tehtävälleen omistautuneet piispat ja Apyyhdistyksen johtajat. Se on suuri joukko kiitollisia myöhempien aikojen pyhiä.

Veljet ja sisaret, tällainen saarna edellyttää, että tunnustan ansaitsemattomat, ansiottomat, loputtomat niin ajalliset kuin hengellisetkin siunaukset

elämässäni avoimesti. Teidän laillanne minulla on ollut toisinaan huolta talousasioista, mutta koskaan en ole ollut köyhä enkä edes tiedä, miltä köyhästä tuntuu. Enkä tiedä kaikkia syitä siihen, miksi syntymää, terveydentilaa, koulutusta ja taloudellisia mahdollisuuksia koskevat olosuhteet vaihtelevat niin laajalti täällä kuolevaisuudessa, mutta kun näen hätää niin monien keskuudessa, tiedän, että ”vain Jumalan armosta olen itse tässä”¹⁸. Tiedän myös, että vaikka en ehkä olekaan veljeni vartija, olen veljeni veli, ja ”mä koska paljon sain, mun täytyy antaaakin”¹⁹.

Tässä suhteessa minä osoitan ihailuani presidentti Thomas Spencer Monsonille. Minulla on ollut siunaus olla tekemisissä tämän miehen kanssa nyt 47 vuotta, ja se mielikuva, jota säilytän hänestä rakkaassa muistossa kuolemaani asti, on, kun hän lensi kotiin siihen aikaan taloudellisesti pahoin kärsineestä Itä-Saksasta jalassaan tohvelit, koska hän oli lahjoittanut pois sekä toisen pukunsa

ja ylimääräiset paitansa että myös ainoat kenkensä. ”Kuinka ihanat ovat vuorilla [ja lentoaseman terminaalin käytävillä] ilosanoman tuojan askelet! Hän ilmoittaa rauhan tulon, tuo suuren ilosanoman.”²⁰ Enemmän kuin kukaan tuntemani ihminen, presidentti Monson on aina tehnyt kaiken voitavansa leskien ja isättömien, köyhien ja sorrettujen hyväksi.

Vuonna 1831 profeetta Joseph Smithin saamassa ilmoituksessa Herra sanoi, että köyhät näkisivät jonakin päivänä ”Jumalan valtakunnan tulevan voimassa ja suuressa kirkkaudessa heidän pelastukseksi”²¹. Auttakaamme tuon profetian täyttymisessä tulemalla Jeesuksen Kristuksen tosi kirkon jäsenyyden voimassa ja kirkkaudessa tekemään voitavamme pelastaaksemme ne, jotka voimme, köyhyydestä, joka pitää heitä vankinaan ja tuhoaa niin monet heidän unelmistaan. Tätä rukoulen Jeesuksen Kristuksen armeliaassa nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 4:18.
2. Matt. 8:20.
3. Ks. 2. Nefi 2:14; 3. Nefi 9:15.
4. Jes. 3:14–15.
5. Sananl. 14:31; 21:13.
6. OL 38:35.
7. Ks. Mark. 14:3–5; ks. myös Matt. 26:6–9; Joh. 12:3–5.
8. Mark. 14:6, 8, kursivointi lisätty.
9. *My Life for the Poor*, toim. José Luis González-Balado ja Janet N. Playfoot, 1985, s. 20.
10. Ks. Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God*, 1986, s. 28–29, 118–119; ks. myös Luuk. 15:7.
11. Moosia 4:19.
12. Ks. Moosia 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Ks. Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28, kursivointi lisätty.
16. Jes. 58:6–7.
17. Jes. 58:9.
18. Pidetään John Bradfordin esittämänä; ks. *The Writings of John Bradford*, toim. Aubrey Townsend, 1853, s. xliii.
19. ”Mä koska paljon sain”, *MAP-lauluja*, 141, © Harper San Francisco.
20. Jes. 52:7.
21. OL 56:18; ks. myös jae 19.